

μασαν τὸν κ. Φλωρόπουλον, ὅστις ἔσωσε τὸν ἀγαθὸν νέον καὶ φίλτατον παρὰ τοῖς συνδημόταις του ἐκ βεβαίου θανάτου. Μεταξὺ τῶν ἐμπειρικῶν πάντοτε ἀνεφάνησαν πολὺτοιμοὶ θησαυροὶ πρωτοτύπου μεθόδου θεραπείας, τὰς ὁποίας πανταχοῦ ἡ ἐπιστήμη συλλέγει καὶ καθαρίζει καὶ χρησιμοποιεῖ.

Ἀνεξάρτητος πολίτης ἐστενοχώρησε πολὺ τὸν ὑπουργικὸν βουλευτὴν κ. Β. νὰ τοῦ πῇ ἐπὶ τέλος ποῖον εἶναι τὸ πρόγραμμά του.

Ὁ Β. μετὰ πολλῆς ἐτοιμότητος·

— Νὰ σοῦ πῶ, φίλε μου· ἡ κυβέρνησις δὲν ἔχει καὶ νένα πρόγραμμά· αὐτὸ εἶναι καὶ τὸ δικό μου.

ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ ΠΡΟΣ ΤΟΝ ΕΚΔΟΤΗΝ.

Φίλιπτον Μὴ Χάνεσαι !

Χθὲς διαβαίνων περὶ τὴν 7 1]2 ἀπὸ τὰ Χαφτεῖα εἰδὼν πλῆθος πολὺ συναθροισμένον ἐξωθεν τοῦ Παντοπωλείου, καὶ τινὰς μορφὰς κοκκινοφορεμένους, προσπαθούσας διὰ τῆς βίας νὰ ἀπαγάγῃσιν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν τὸν Γερμανὸν καθηγητὴν τοῦ ἐκπαιδευτηρίου Ἀντωνιάδου καὶ Μωραΐτου. Τί δὲ εἶχε κάμει ; θὰ μ' ἐρωτήσητε. Τοῦτο ἐρώτησα καὶ ἐγὼ καὶ ἔμαθον.

Ὁ ἄνθρωπος ἐπῆγε εἰς τὸ παντοπωλεῖον, ἐπῆρε μίαν πεντάρα βετσίνατο, στρώθηκε σ' ἓνα τραπέζι καὶ ἐρρίφη εἰς σκέψεις. Χωρὶς νὰ τὸ ἐννοήσῃ δὲ, ἐπέρασαν τρεῖς ὥραι, ὅτε βλέπει ἓνα ὑπαστυνόμον καὶ ἐν τάγμα κλητῆρων νὰ προχωρῇ πρὸς αὐτόν. Τὸν ἐρωτᾷ ὁ ὑπαστυνόμος τί κάμνει ἐκεῖ. Αὐτὸς παραξενευθεὶς διὰ τὴν ἐρώτησιν καὶ ἰδιοτροπήσας δὲν ἀπαντᾷ· τὸν ἐρωτοῦν καὶ πάλιν· δὲν ἐννοεῖ νὰ χαλάσῃ τὴν ἡσυχίαν του. Οἱ ῥωμιοὶ κλητῆρες καὶ ὁ ῥωμιὸς ὑπαστυνόμος φουρκίσθησαν μὲ τὸν μαγκούφη, ποῦ δὲν κατεδέχτο νὰ τοὺς μιλήσῃ καὶ μὲ ταῖς κλωτσιαῖς τὸν βγάζουν ἀπὸ ἐκεῖ, τὸν βάζουν εἰς μίαν ἀμαξάν, καὶ ἵομα εἰς τὴν Διεύθυνσιν· τότε ἀρχεται συζήτησις τί νὰ τὸν κάμουν. Ὁ γερμανὸς τ' ἀκούει, ἀλλὰ δὲν ὁμιλεῖ· ὅταν ὅμως ἤκουσε τὴν λέξιν «κρατητῆριον» (ἴσως εἶχε διαβάσει ὁ κακομοῖρος τὸν «Παληὰνθρωπον», ἀνατρίχιασε καὶ ἀπεφάσισε νὰ τοὺς ὁμιλήσῃ. Μετὰ τινὰ λεπτὰ ἦτο ἐλεύθερος καὶ διηγεῖτο τὸ πρᾶγμα εἰς τοὺς φίλους του.

Νὰ ἀστυνομία, νὰ μάλαγμα. Πιάνει ἓναν ὑπάλληλον ὁ ὁποῖος παραγγέλλει ἓνα κλειδί καὶ τὸν πηγαίνει εἰς τὸ τμήμα. Πιάνει ἓναν ἄνθρωπον ποῦ κάθεται στὴν ταβέρνα καὶ κάμνει τὸ γουστό του, καὶ τὸν τραβάει στὴν διεύθυνσιν· ἐπειτα παραπονούμεθα ὅτι δὲν ἔχομεν ἀστυνομίαν. Ἐνα πρᾶγμα μόνον θὰ ἐρωτήσωμεν τὸν κ. διευθυντὴν· τί ἔγεινεν ἓνας τσαρλατάνος (γιατρός, γιατρικὰ) τὸν ὁποῖον ὠδηγήσαμεν ἡμεῖς οἱ ἴδιοι εἰς τὴν ἀστυνομίαν, διότι μὲ τὰ γιατρικά του εἶχε βγάλει κάτι μάτια ; Τὸν ἐρωτῶμεν, διότι παρήλθον ἔκτοτε μῆνες καὶ ὅμως ὁ κύριος γιατρός εἶναι ἐλεύθερος καὶ ἐξακολουθεῖ νὰ βγάζῃ μάτια. Ἀλλὰ δὲν βαριέσαι ; Αὐτὰ εἶναι μικρὰ πρᾶγματα καὶ τὰ θεωρεῖ μικρὰ λόγου ἄξια.

Μποῦμ !

ΚΑΡΑΜΕΛΛΙΣ.

Μεταξὺ δύο Βοημῶν :

— Ἐγὼ δανεῖζομαι συχνά· ἀλλ' ἄμα εὖρω χρήματα ἐπιστρέφω τὰ δανεικὰ θρησκευτικῶς. Καὶ σύ ;

— Ἀ μὲ ξεύρεις, εἶμαι ὀλίγον ἄθεος.

Ἡ καυμένη ἡ ἀγριωνιώτισσα κυρὰ Σταμπούλα ἔστειλε τὸν γράμκα τῆς νὰ σπουδάσῃ εἰς τὰς Ἀθήνας.

Ἀπὸ ὅλαις τῆς παραγγελίαις τῆς μίᾳ κυρίως τῆς ἔμελε :

— Νὰ τῆς γράφῃ τακτικὰ δύο φορὰς τὴν ἐβδομάδα. Τὰς δύο πρώτας ἐβδομάδας τὸ πρᾶγμα πῆγε τακτικὰ· κατόπιν τὸ Βυζάντιον, τὸ γόμοιο, ἡ μπιραρία καὶ τὰ Πατήσια ἀφῆρουν τοῦ λογίου Ἀγρινιώτου πολὺν καιρὸν καὶ δὲν τοῦ περισσεύει νὰ γράφῃ καὶ τῆς καυμένης τοῦ τῆς μητέρας.

Περνᾷ μίᾳ ἐβδομάς χωρὶς γράμματα. Περνᾷ καὶ ἄλλη μισῇ, τίποτε. Ἀνήσυχη ἡ μήτηρ τηλεγραφεῖ.

Αὐθημερὸν λαμβάνει ἀπάντησιν :

« Ἐνεκα τῶν πολλῶν μου μαθημάτων δὲν σὰς ἔγραψα, εἶμαι πολὺ καλὰ. »

Ἡ Ἀγρινιώτισσα παίρνει τὸ τηλεγράφημα τρομασμένη καὶ τρέχει εἰς τῆς Ἐπαρχίνας· ἥτις τὴν συγχαίρει, διότι ὅλοι τῆς οἱ φόβοι βγήκαν φροῦδοι. Ἀλλ' ἡ Ἀγρινιώτισσα ἦτο ἀπαρηγόρητος :

— Καλὲ τί κάθεσθε καὶ μοῦ λέτε· δὲν βλέπετε ποῦ τὸ τηλεγράφημα εἶναι μὲ χέρι ξέρο γραμμένο ; Καλὲ ἄρρωστος εἶναι ὁ γυιὸς μου, ἄρρωστος.

Εἰς νεαρὸν Φιλιππινὸν ἀναχωροῦντα διὰ νὰ ἐγγραφῇ εἰς Γυμνάσιον τῆς πρωτεύουσας ὁ κατακαυμένος ὁ πατέρας του ἔλεγεν ἐν συγκινήσει :

— Νάχῃς τὴν εὐχή μου, παιδί μου, ν' ἀγαπᾷς πολὺ τὰ γράμματα.

— ὦ ! ἔννοια σου, πατέρα μου, θὰ τ' ἀγαπῶ τρελλά, καὶ πρὸ πάντων τὰ συστημένα.

Ἐρωταπόκρισις :

— Τί ἐπαιξε κ' ἔχασε ὁ Ἀραβὴ ;

— Τί ἐπαιξε Φαρκώ !

ΒΙΒΛΙΑ

Ἀνατομικὰ Μελετήματα, ἀναφερόμενα εἰς τοὺς ἀρχαίους Ἑλληνας Ἱατροὺς ὑπὸ Λουκά Παπιζωάννου. Τιμᾶται δρ. ν. 2.

Δημοσιονομικὴ, ἥτοι Ἐπιστήμη τῆς τῶν δημοσίων χρημάτων διοικήσεως ὑπὸ Ἰωάννου Ζωγράφου. Τόμος πρῶτος. Τεῦχος πρῶτον. Τιμᾶται δρ. ν. 5. Εὐρίσκειται δὲ παρὰ τοῖς βιβλιοπώλαις κ. κ. Κ. Βίλμπερ καὶ Ν. Νάκη.